

i en alt for stor Slagkavaj, hvorfra kun en lys Haartop, to blaa-røde Hænder og et Par Fødder i hvide Uldsokker stak frem.

„God Aften!“ sagde Provsten og slog ud med Haanden. „Er det dig, der ønsker at tale med mig?“

Som Svar kom først et Hik og derpaa et frygtsomt hvisket Ja.

„Hvad er dit Navn, min Ven?“ vedblev Provsten opmuntrende.

Man hørte et Øjeblik kun Fyrens Tænder klapre. Endelig kom det hæst og hurtigt:

„Ole Kristian Julius Andersen.“

„Er du en Søn af gamle Anders Jørgen i Skibberup?“

„Ja.“

„Saa var det altsaa dig, jeg havde til Konfirmationsforberedelse ifjor, ikke sandt?“

„Jo.“

„Og nu kommer du for at anmode mig om at tage hen og berette din gamle Fader. . . . Jeg synes jo nok, jeg har hørt, at han har skrantet i nogen Tid.“

Ved disse Ord gik der et Ryk gennem Knøsen. Han begyndte at trippe uroligt paa Sokkerne, og Skindhuen løb som et Hjul mellem hans Hænder.

„Det er jo rigtignok noget sent paa Aftenen og under vanskelige Forhold,“ vedblev Provsten uforstyrret. „Men i Betragtning af Sagens Alvor skal jeg dog ikke vægre mig. . . . Hvad er der? Har du ellers noget paa Hjertet? Føret er vel nogenlunde fremkommeligt nu? Er Sognevejen kastet?“

„Jo — men —“

„Er der ogsaa ryddet nede under Aasen?“

„Snekasterne er derude —“

„Godt! Gaa saa ud til dine Heste og hold dig parat! Jeg skal straks være færdig.“

Med disse Ord hilste Provsten atter med Haanden og vendte tilbage til Dagligstuen — uden at give Agt paa det Par raadvildt opspilede Øjne, hvormed Drengen fulgte ham henne fra Døren.

Da Tønnesen traadte ind i Dagligstuen og her fik Øje paa Kapellanen, der i det samme tilligemed Frøkenen kom ind fra Spise-stuen, gik der en Lysning over hans Ansigt.